

HORVÁTH LÁSZLÓ IMRE

Önarckép

*Hogy ringatja
álomba magát
a szörnyeteg?
Ezt mondogatja:
„Nem vagyok szörnyeteg,
nem vagyok szörnyeteg.”*

Üveg

*Minden, mint az üveg.
Valaki kifújta, kezében
forogat, félkész poharat,
várja hogy kihűljek
és a földre dobhat.*

Elégia

*Hiába értünk úgy
egymáshoz, mint törött
csont két darabja, mikor összefornak
Mindig romok
között sétálok. Minden véget
ért már, lezajlott, semmihez
nem lesz közöm, nem lehet
hozzájuk közöm. Apjuk meghalt,
szeretőik széthordták őket régen.*

Csiki László (1944. október 5 – 2008. október 3.)

„Tartok tőle, hogy magyar irodalmi élet nincs is (mint pl. a múlt század elején), csak a zavarai léteznek a hol jobbra, hol balra osztott díjakkal, ösztöndíjakkal. Szerencsére alkotó írók léteznek. Szerencsére a fiatalbja túljutott már irodalmunk posztmodernnek nevezett legprovinciálisabb jelenségén, amikor egy írásmódot vagy az eszköztárat filozófiává próbáltak felfűjni, a részből egészet fabrikálni. Soha jobban nem szolgálta ki az irodalom a kádári rendszert, mint elmúlta után: híven megfelelő az elvárásnak, miszerint foglalkozzon csak önmagával, az ország, sőt az emberek ügyes-bajos dolgait hagyja másra. Mára beérett a vetés, és nincsen aratása.”

„Valamibe mégiscsak meg kell kapaszkodni. Egyelőre nem ismerem szilárdabbat a mindenségénél. Ami, ugyebár: megfoghatatlan. Viszont mindenütt jelenvaló. Akárcsak Isten, aki (ami?) nálam inkább metafora: kulcslyuk a mindenségre. A halál úgyszintén. Túl sokszor leírtam ezt a szót. Talán nem is annyira a fizikai elmúlást jelenti az én szóhasználatomban. Hiszen akkor kívül kerülnék a mindenségen, Istenen is. Miközben mindkettőn belül vagyok. Azt hiszem, vagy csak remélem, természetesen, természetesen használom ezeket a szavakat. Nincs bennem olyankor félelem, legfeljebb enyhe dac. Nagyképűség lenne kijelentem, hogy ezek épp annyira elemek, sőt kellékek egy írásban (főként versben), mint amennyire a létem közegét alkotják? Az én kinti-benti állapotomat. Egy régi pályatársam azt írta, a lehetetlent jelölve ki valóságként: »A mindenséggel mérd magad...« Én szerényebben, a világmindenséget – mondjuk inkább teljességné – nem mérceként használom, hanem magamat tartom a részének. Így talán egyszerűbb, mindenesetre otthonosabb. A fájdalommal együtt.”

(Részletek Csiki László lapunk 2005. júniusi számában megjelent, Kődöböcz Gábornak adott interjújából)